

Hugo Bouter

Vernederd en verhoogd

Over de vernedering en verhoging van Christus

Filippenzen 2:5-11

De wetten van Gods Koninkrijk zijn totaal tegengesteld aan die van de wereld en van de mensen. Een belangrijke regel is: wie zichzelf voor God vernedert, wordt door Hem verhoogd. Dat begint al bij onze bekering, als wij onszelf in Gods licht gaan zien als zondaars die de toorn van God en de eeuwige dood verdienen. Dan buigen wij ons berouwvol voor Hem. En deze zelfvernedering is ook het geheim van ons discipelschap als gelovigen, het is de kern van de navolging van Christus. Zijn nederige gezindheid moet ons steeds kenmerken (Fil. 2:5). Maar wie zichzelf verhoogt, zelfs als dit alleen in het gedachteleven zou gebeuren, zal zeker worden vernederd. God weerstaat namelijk de hoogmoedigen, terwijl Hij de nederigen genade geeft en hen op Zijn tijd ook verhoogt (Spr. 3:34; Jak. 4:6; 1 Petr. 5:5-7). Dit laatste gebeurt uiteindelijk pas bij Christus' wederkomst, wanneer wij met Hem zullen regeren (vgl. 1 Kor. 4:8).

Christus is dus in alles ons volmaakte Voorbeeld. Zijn vernedering verliep in twee fasen volgens Filippenzen 2. Hij verliet de heerlijkheid van de hemel en heeft Zichzelf ontledigd. Hij heeft de uiterlijke manifestatie, de zichtbare glans van Zijn goddelijke heerlijkheid afgelegd en is waarachtig Mens geworden. En als Mens heeft Hij Zichzelf opnieuw vernederd en is Hij gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. De kruisdood was de laagste trap, de diepst denkbare vernedering, want het was de dood van een slaaf of van een staatsgevaarlijk persoon. Pas na alle trappen van vernedering volgde Zijn opwekking uit de doden en Zijn verhoging aan Gods rechterhand in de hemel. Het geweldige resultaat is dat straks elke tong zal belijden dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader.

Het is echter merkwaardig dat de Heer Zelf in het Johannes-evangelie driemaal spreekt over Zijn kruisdood in termen van een 'verhoging' (Joh. 3:14; 8:28; 12:32-

34). De Heer doelt daar natuurlijk op de fysieke verhoging, het 'van de aarde verhoogd worden', wat de kruisiging feitelijk was. Maar dit is slechts het eerste, letterlijke aspect. Er is ook een tweede, een moreel aspect van de verhoging op het kruis. Vergelijk in dit verband de plaatsen in het Johannes-evangelie waar sprake is van de 'verheerlijking' van de Vader en van de Zoon door middel van het kruis (Joh. 12:23-33; 13:31-32; 17:4). De morele grootheid van de Mensenzoon werd juist zichtbaar door Zijn diepe vernedering en Zijn gehoorzaamheid tot in de dood. En ook Gods heerlijkheid werd erdoor onthuld: Zijn gerechtigheid en heiligheid, Zijn oordeel over de zonde, maar tegelijkertijd ook Zijn liefde en genade voor verloren zondaars. O licht, dat zich van het kruis verspreidt!

De diepste vernedering, de verhoging aan het kruishout, vormde om zo te zeggen het begin van Zijn daadwerkelijke verhoging in de hemel. De aarde verwierp Hem, maar de hemel nam Hem op. Op de donkere Goede Vrijdag volgde de lichtende Paasmorgen: Christus' opwekking uit de doden door de heerlijkheid van de Vader (Rom. 6:4). Na veertig dagen volgde de hemelvaart: Zijn opneming en verhoging aan Gods rechterhand in de hemel (Hand. 1:1-11). De weg ging door de doornen tot de sterren – per aspera ad astra; dit is het embleem van de stad Gouda. Maar het zou de lijfspreuk van iedere gelovige moeten zijn: door lijden tot heerlijkheid!

Oude Sporen 2014

